

sterium vil aabne sig til en alvorlig saglig Forhandling om vort Forsvarsvæsen og dets Kaar. De fleste af os staa underlig uforstaaende over for denne Sag. Vi vide ikke, hvad vi have, om den Hær, vi have, er en Liniehær eller en Besætningshær i en Fæstning, om den Flaade, vi have, er en søgaaende Flaade, der skal føre Søslag, eller kun skal sejle rundt i vore Smaaavande, og vi vide ikke, hvilke Støttepunkter man har tiltænkt denne Flaade. Vi have en Fæstning, som neppe nogen Sinds har faaet lovlig Anerkendelse fra dette Tings Side, hvis saglige Fortræffelighed aldrig er bleven godkendt af dette Ting, og som vi have hørt saa meget ondt om, men som vi aldrig have haft Lejlighed til virkelig at se efter i Sømmene. Paa den anden Side frør jeg, at der efterhaanden i samtlige Partier i vort Land dæmrer en Følelse af, at er der en Sag, der er den største for os alle og af mere Betydning end nogen anden, saa er det en Overvejelse af, hvilken der er den rette Maade at betrygge Danmarks Eksistens paa. Der er et Parti, som ikke er vort, og som vi ikke sympatisere med, der har ment, at dette udelukkende kan ske gennem militære Foranstaltninger. Der er andre Mænd, med hvem vi mere sympatisere, som sige, at militære Foranstaltninger ere ganske betydningsløse i saa Henseende. Vi have ikke taget Standpunkt dertil, vi vente paa en upartisk, kyndig, saglig Overvejelse; indtil et Resultat deraf foreligger, vide vi, at vi maa holde nogenlunde Status oppe, som den er, men vi længes efter en saadan Overvejelse, fordi vi føle Usikkerheden, Uforstanden ved det, vi nu have. Programmet for os alle paa dette Punkt som i det hele taget vil være dette, at vi ønske en Politik udad til, der — understøttet ved Foranstaltninger, som ved Bedømmelse fra kyndig Side og af vore Repræsentanter maa anses for rigtige og nødvendige — vil saa vidt menneskeligt muligt kunne betrygge vort Lands Eksistens og sikre Vilkaarene for en demokratisk Udvikling af Land og Folk indad til.

Jeg ønsker ikke at fordybe mig i Enkelthederne paa Finansloven, men har kun endnu et enkelt Spørgsmaal, som det forekommer mig, at jeg ikke uden at tilside sætte min Pligt som kjøbenhavnsk Repræsentant kan undlade at stille til den højtærede Krigsminister. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at det vakte megen Opmærksomhed her i Hovedstaden, da det blev oplyst, at der i faretruende Nærhed

af store økonomiske Værdier her i Staden fandtes Oplag af Krudt og Sprængstoffer af en Størrelse, som ingen troede, det var muligt, at man vilde anbringe paa saadanne Steder. Københavns Kommunalbestyrelse har, saa vidt det stod til den, gjort sin Pligt, idet begge dens Afdelinger have henvendt sig til den daværende Regering for at faa en Forandring i disse Forhold; men Københavns Kommunalbestyrelse er ikke det endelige, ikke engang det absolut naturlige Sted for en saadan Overvejelse. Jeg tror ikke, man vil misforstaa det fra nogen Side, naar jeg allerede paa dette Tidspunkt af Forhandlingen retter et indtrængende Spørgsmaal til den højtærede Krigsminister om, hvilke Overvejelser disse Oplysninger have fremkaldt inden for Krigsministeriet, hvilke Foranstaltninger man allerede har truffet, og hvilke man agter at træffe paa dette Punkt i en nær Fremtid.

Neergaard: Det Forslag til Finanslov, som Regeringen her har forelagt, giver ikke som saadant Anledning til mange og lange Betragtninger. Det indeholder meget lidt nyt. Jeg siger ikke dette som en Dadel, jeg konstaterer det kun som en Kendsgerning. Tillige virker Forslaget som et Udtryk for den Opfattelse, som den højtærede Minister gav til Kende i den Tale, hvormed han forelagde Forslaget. Den ærede Minister bemærkede nemlig, at Finansernes Tilstand er en saadan, at vi paa Finansloven gøre rettest i at pausere en Smule, saa at det ikke bliver den første Opgave at fremkomme med Forslag om Udgifts-Forøgelse paa de forskellige Punkter, hvor der muligvis nok kunde være Anledning dertil. Man maa pausere, sunde sig lidt, se at naa et noget gunstigere finansielt Forhold end tidligere, inden man gaar videre. Forslaget bliver altsaa ret nøje i det en Gang angivne Spor, det vil sige, det Spor, der er betegnet af Tingets tidligere Vedtagelser.

Noget nyt er der naturligvis, selvfølgelig forskellige ny Enkeltheder, men det skal jeg ikke dvæle nærmere ved her; de egne sig ogsaa bedst for en Detailbehandling. Jeg skal kun paapege den principielle Forskel, der er mellem dette Budget og de tidligere, at det — om jeg saa maa sige — er et ædrueligere, sanddruere Budget, end vi hidtil have kendt, det giver et klarere, bedre Udtryk for de virkelig tilstedeværende Forhold. Det er i højere Grad end de tidligere Budgetter en Tilnærmelse til de Udgifter, der virkelig ville blive at afholde, og de Indtægter, der vir-